

Слънчева машина

След десет минути влакът тръгва. Влизам в малката гара. Изсипват се монети. Един чакащ помалко. Вътре сме четирима. Гарата, която не може да побере повече от 10 човека, е като къщурка в гората. Отделена е от големи, сиви 10-етажни скали, които поглъщат в бездните си всички останали освен нас четиримата. Изсипват се още монети. Мой ред е.

- Билет до Пловдив, моля!
- Едно левче!

Подавам монетата, а вместо нея получавам листче хартия. Доста крехко при това. Чака удобен случай да се разпадне. Да можеше билетите да не се късат, а да остават с написани по тях истории, които аз, рано или късно, ще забравя. Да остават вечни и скрити на избрано от тях място. Примерно да се пъхат сами в тайните дълбини на някой гардероб, свити в стари чорапи, които не използвам, защото дори не знаем, че съществуват. И така, когато случайно, след години, реша да разчистя гардероба си, в едни стари, прокъсани от спомени чорапи, нещо хартиено ще изшумоли. Чорап пълен със спомени, какво по-хубаво от това. Такива дребни мисли за стари чорапи те връхлитат в дребната гаричка, която не може да побере повече от 10 човека.

Точно в 19:00 влакът идва. 19226, 19228, 19230... Всеки кръгъл час номерата на влаковете се сменят, въпреки че разлика между тях, няма. Всеки кръгъл час можеш да попаднеш в една тракаща машина, която се задвижва под ритъма на слънчевите лъчи. Всеки кръгъл час, точно срещу едно левче, можеш да получиш едно пътуващо приключение. Малко хора се възползват обаче от това почти безплатно удоволствие. Нали заради това имат лични пътуващи машини. Те не тракат. Затова си ги купували. Пък аз си мисля, че точно тракането му е хубавото на влака. Ритъмът му вкарва мислите ми в свой собствен ритъм. Така се уча да мисля в унисон с времето. Всяко тракане отброява 2 секунди. Затова не ги разбирам другите с техните лични машини за пътуване. Разбира се, те не се ограничават с кръгли часове. Когато си искат могат да пропътуват пътя Асеновград - Пловдив. Само дето така времето губи значението си. Те не го оценяват. Като няма какво да отброява секундите, те ги губят. И така започват да си мислят, че властват над времето. Пътуват в колкото часа си искат, колкото дълго си искат. Обаче, като властваш над времето, то бяга от теб и в края на тази игра на гоненица си останал без време да живееш. Затова обичам нещо да слага ритъм в живеенето ми. И така, точно в 19:00, в Асеновград, срещу едно левче, във влак номер 10228, се качвам се през първата врата и сядам на третата седалка, дясната страна на влака - от вътрешната страна. Това е моето място. На него аз седя точно 23 минути, обиквайки 23 неща. Може би не е типичната история за едно приключение, но на това място, през тези 23 минути, аз се чувствам свободна. А не е ли това целта на приключението? Да бъдеш свободен!

Слушам шума на тихото ритмично потракване на изминалите секунди разстояние и гледам живота. По маршрута на влака минаваме през няколко малки селца. Всяко едно приличащо на предното. Разделени са от златни морета жито. Раздирани от вятъра, класовете му правят път да мине пред малките тунелчета между тях. И така, във влака съм, обичам 23 неща и гледам златни вълни. Какво друго може да искам?!

Първо село – спираме на гара, която по-малка от тази в Асеновград - Крумово. Качват се пътниците – героите на нашето пътуване. Дори не подозират, че се качват във вълшебна машина, задвижвана от слънцето. Героите сядат и потъват в своите светове. Доста от тези светове са сиви, облачни, с надвесени мисли от безсмислие над тях. Други пък са детски светове, които с негърпение очакват своето пътешествие с влак. Тези са ми любимите светове. Почти винаги са щастливи, пълни с въображаеми животни, които тичат около влака и се забавляват. Това са световите на въображението. Някой път ги виждам и сред възрастните. Най-често са възрастни, заразени от „въображението“, без да могат, но и без да искат да се излекуват от него. То се превръща в зависимост. За другите възрастни това са нечисти хора, които са белязани с нелечима зараза. Тези които бягат от въображението, са тези, които оставят своите мрачни мисли да проникнат даже в световите на децата им и да прогният цвета им: *„от малки да са готови за безсмислието на живота“*. Тези възрастни, още с влизането си в тракащата машина, връчват една антимашина в ръцете на детето си, което все още се бори с останалата малка част от заразата „въображение“. Тази антимашина е доста малка на размери, но пък кара децата да мълчат и да не пречат на родителите си с досадни въпроси от типа: *„Защо влакът трака?“*, *„Другите машини, когато тракат, не означава ли че са счупени?“*, *„Ще се счупи ли влакът, ако спре да трака?“*. Така пък възрастните могат да потънат изцяло в своите сиви облаци. Страданието също се е превърнало в зависимост. Затова и не искат да спрат да страдат. За жалост, малките антимашины, които дават на децата си, неутрализират действието на влака и той става просто досадно тракаща тенекия, изгнила и прекършена от влагата и тежестта на времето.

Има и други типове герои – тези, които живеят толкова много, че попаднат ли на пътя, който води към тяхното „живеене“, просто искат да си починат и заспават спокойно на седалките. Това е техният вид приключение – в света на сънищата. Други потъват в световите на книгите. Трети пък, наваксват преди изпит, потънали в света на учените.

Героите са различни, защото историите им са различни. А голямата тракаща машина обединява световите им за 23 минути. Невероятно, нали?

В моята история аз съм наблюдател на останалите герои. Или по-точно - крада си идеи за черни дни. Крада от световите на другите. От децата взимам въображение, от големите взимам малко страдание, от „живеещите“ взимам почивка, от четящите – взимам чувствата на техните герои, но изказани в думи, и от учещите взимам практичност. В моя свят аз пътувам винаги по залез и лъчите на слънцето нежно дърпат машината към тях, за да я задвижат. Всяко дръпване се чува – на всеки две секунди машината изтраква. В моя свят аз седя от дясната страна на влака, вътрешната седалка, защото от това място най-добре мога да видя слънцето. В моя свят морето от жито се слива с житните лъчи на слънцето. Превръщат се в една голяма златна безкрайност и без никой да разбере, ние започваме да пътуваме във вечността. За цели 23 минути! И през тези 23 минути вечност, аз крада от чуждите истории. Взимам капчици нюанси от света на всеки. Взимам щастливост от въображението на децата. При тях емоциите са истински и силни. Все още чисти. Цветовите също – ярки и изразени. Децата са необятни, както и интересът им към живота. Винаги, когато са около мен, когато пътувам, имам чувството, че пътувам за първи път. С тях преоткривам вече приетите за даденост неща. Слушам въпросите им, слушам и отговорите на родителите им. Дори въпросите на децата са зададени с въображение. За тях всички предмети са живи същества. Те говорят с влака, те са му приятели. Това взимам от децата.

Крада също капчици страдание, когато видя мрачен човек - капчици от мрака. Усетя ли мъглата на човека да ме обгръща, започвам да я разбирам. Тя се състои от всичките сълзи, които той е пуснал на свобода, за да спре да страда. Те обаче не са си отишли. Разпръснали са се на малки зрънца вода и са се превърнали в капан, който го е обвил, ходи след него като спомен и оставя мъглява диря, където и да отиде. Хората-мъгла обаче са доста по-сложни от децата. Когато децата са щастливи, те са щастливи. Когато са тъжни, те са тъжни. При хората-мъгла, сред мъглата винаги има малки капки щастие. Това са спомените, това са техните герои от техните книги, това е и въображението, което проблясва от време на време. Мъглата е сезон. Затова обичам да виждам хората-мъгла по-често от другите. Така мога да наблюдавам техните преминавания през сезоните. За всеки това е различно преживяване, но всички до едно са красиви. Крада страдание - в моя свят, залез слънце, не означава задължително слънчево. При залез слънце вали дъжд, вали сняг. В моя свят залезът може да бъде прегърнат от мъглата.

За хората-книги, хората-учени мога да кажа, че те успешно бягат от света, защото го разбират. Те страдат и се радват толкова, колкото им е нужно, за да живеят. От тях си крада знание и баланс за живота. Те са учени. Те са разбрали, че сами не могат да се справят и са започнали да „взимат“ - като мен - от чуждите истории. Знаят кога да чувстват в живота, но знаят и кога да избягат от реалността. Пък и си ценят 23-те минути във влака. Тези герои ги харесвам по особено различен начин. Може да се каже, че сме си колеги. Уважавам техния начин на черпене на живот, както и те моя. Затова и техните капки са по-цялостни, по-кръгли. Нюансът им е матов. Съдържа сдържаност, която съдържа любов. За разлика от другите герои, тези пазят любовта си добре. А когато я раздадат на хората, отварят нова книга.

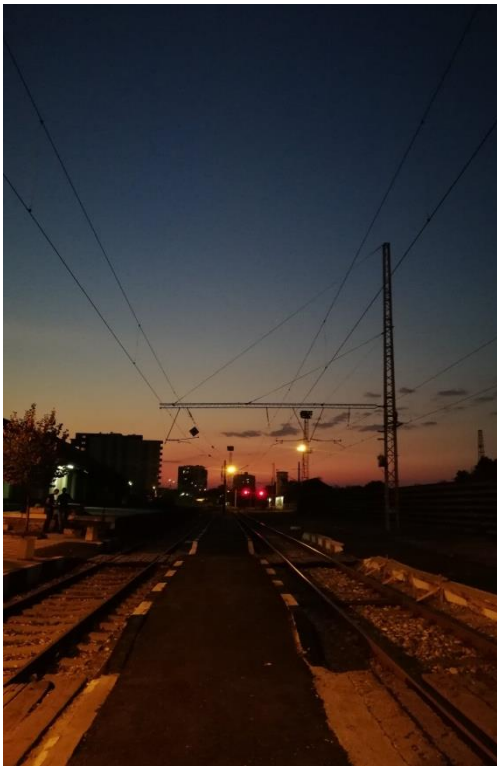
Капките на спящите са най-сини. Дълбоко, морскосини. Те знаят какво искат и го получават – почивка. Потъват в дълбочината на своя океан-съзнание и изчезват от реалността.

Това далеч не са всички герои. Героите са колкото места има във влака. Но е невъзможно да напиша за всеки един от тях. Герой от нечия история може да стане всеки един, който реши да пътува с влак. Защото във влака мислите му се подреждат в ритъма на тракането, във влака, той вижда свят от злато, вижда залез от мъгла. Във влака се среща с изчезналото въображение или с нарастващото страдание. Във влака си почива. И точно във влака има времето да разбере как може да се превърне в герой, но този път – герой в живота. Защото във влака времето е спряло. Със затварянето на вратите му, времето също се затваря като в кутия и не излиза, докато вратите не се отворят отново.

В моя свят, в моята история, с моите герои времето също спира за 23 минути. Аз взимам тези минути и ги скатавам, както скатавам и капките от световите на другите. Пазя ги за черни дни – дни, в които хората вече няма да знаят как да бъдат герои. Ще са изгубили цялото въображение на света, ще са изгубили и цветовете. Почивката ще е заместена от прекалено много време за губене, а книгите... книгите ще са рядкост. Това са дни, в които влаковете ще са просто онези тракащи тенекии. А когато дойдат тези черни дни, аз ще съм събрала достатъчно време, за да мога да подреда събраните капки. Ще имам достатъчно време, за да отида на житното поле и да изчакам залеза. Когато залезът дойде, той ще започне да дърпа с житните си лъчи един изоставен влак. А на този влак ще съм аз, за да дам капките на слънцето. И по същото време на следващия ден, по

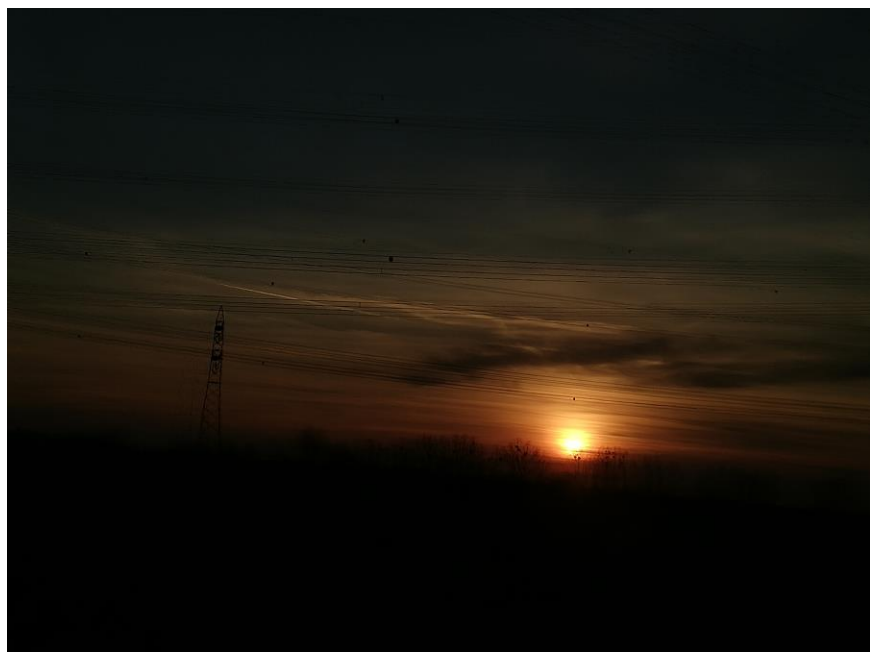
залез слънце, ще завали. Ще заваят истории, които ще изкъпят хората във въображение, в цветовете. Ще заваят герои.

Та, да, това не е точно пътепис разказващ приключение, но пък е история, в която живея 23 минути повече от другите, защото се научих да мисля в ритъма на влака.

Един от залезите, които
задвигват влаковете!

Това е гарата в
Асеновград

Залез от влака